

JUMP

The Guardian

Je zou liever niet naast het gezelschap willen wonen dat in Jump figureert. Wanneer dit 'typisch' Koreaanse gezinnetje zijn ochtendgymnastiek doet, gaat het als volgt: mama hakt hout met haar blote handen, papa tolt langs het meubilair als een derwisj in een showballet en opa blijkt nog wat flikflaks paraat te hebben. 's Nachts staat het huis te sidderen op zijn grondvesten dankzij slapeloze schaduwboksers en saltospringers. En wanneer twee inbrekers zich aandienen peinst niemand erover de politie te bellen, want de situatie is ideaal voor een dolkomisch staaltje oosterse vechtkunst.

Deze hyperactieve sitcom is een fraaie showcase voor de talenten van Yegam Inc, een groep eersteklas turners, taekwondo- en taekyon-experts uit Seoel.

Wat het verhaal betreft, dat kan bijna niet eenvoudiger. De dronken oom, de kekke dochter, de nerderige aanbidder en de anderen hebben niet eens een naam, en de actie bestaat uit weinig meer dan een opportunistische aaneenschakeling van virtuoze stunts en basale grappen.

Aanvankelijk is het moeilijk te geloven dat dit concept zou kunnen werken. De lawine van slapstick en karate lijkt, in combinatie met een soundtrack die constant van boem! en knal! gaat, in zijn opgefoktheid een doodlopende weg in te slaan. Bovendien is het moeilijk om van sport en 'dans van de straat' aantrekkelijk theater te maken, zoals producers van hiphop- en tangovoorstellingen maar al te goed weten. Het listige van 'Jump' is dat de productie zich beperkt tot een basaal scenario en daardoor probleemloos los kan gaan in de details.

De choreografie van Gye-Hwan Park ontpopt zich al snel als subtiel en gevarieerd. Strak geregisseerde gevechten gaan soepel over in evenwichtige, stijlvolle dans, en de actie wordt geschraagd door geestige verwijzingen naar klassiekers, van Charlie Chaplin tot Jackie Chan en zelfs de film *Crouching Tiger, Hidden Dragon* (een gemene pastiche die het stel zonder een spier te vertrekken in lyrische slowmotion prachtig neerzet).

Wat de performers zelf betreft, hun elastieke benen en armen lijken ongevoelig voor pijn of zwaartekracht. Bovendien weten ze voortdurend op miraculeuze wijze de balans te vinden tussen virtuositeit en slapstick, zodat de show een geweldige twee-eenheid van spanning en hilariteit vormt. Het mag dan een kleine, pretentieloze voorstelling zijn, deze treft doel met een enorm elan.

Judith Mackrell